

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σενιαριστός < σενιαρίζω.

Ὁ μὴ διηυθετημένος, ἀσυγύριστος ἔνθ' ἄν.: Καίκι ἀσενιαριστο Σαλαμ. Σενιάρισε τὸ φιστάνι σου ποῦ κρέμεται ἀσενιαριστο Θήρ. Ἀσ'νάρ'ρ' γ'ναῖκα Αἰτωλ.

ἀσένιο ἐπίρρ. Θήρ. Κεφαλλ. Κύθηρ. Παξ. Σκίαθ. — ΑΠαπαδιαμ. Χριστουγενν. διηγ. 88 ἀσένιου Μεγίστ. Σάμ. σένιο Βιθυν.

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *a segno*.

1) Εἰς τὸ σημεῖον ποῦ ταιριάζει, ἐκεῖ ποῦ πρέπει Βιθυν. Θήρ. Μεγίστ.: Θὰ τὸ φέρω ἀσένιο Θήρ. Νὰ ῥθουν ἐκ τοῦ ἀσένιου Μεγίστ. Σένιο τοῦ ἤρθε τὸ ροῦχο Βιθυν. Στὴν ἐπιστροφή τῆς λείει τοῦ βασιλέα πῶς τὸν ἔφερα ἀσένιο Λιακάκι (ἐκ παραμυθ. Λιακάκι=λιγάκι) Θήρ. β) Ἐκ συμφώνου Κεφαλλ. Κύθηρ.: Τὰ ρολόγια μας δὲν πᾶν ἀσένιο Κεφαλλ. Ἐμεῖς πάδα πάμε ἀσένιο Κύθηρ. 2) Ἐν τάξει Κεφαλλ. Παξ. Σάμ. Σκίαθ. — ΑΠαπαδιαμ. ἔνθ' ἄν.: Τὸ ρολόι μου πᾶει ἀσένιο Κεφαλλ. Οὐ γιός τ'ς... μὲν καὶ διὰ τ'ν πααίρ' 'ς τοῦν σπῖτ', τ'νὶ ρίχν' ἀπᾶν' 'ς ἓνα κριββάτ' τ'νὶ πλακῶν' μὲ κατ' κριμμύδια, οἱ πέντ' ἔξι μέρις ἀσένιου ἢ γριὰ 'ς τοῦν πουνάρ' (ἐκ παραμυθ.) Σάμ. Ἐχετε τίπουτε πράματα νὰ σᾶς κουβαλήσω γιὰ νὰ ῥάστε ἀσένιο; ΑΠαπαδιαμ. ἔνθ' ἄν. || Φρ. Εἶμαι ἀσένιο (ἔχω σφᾶς τὰς φρένας) Κεφαλλ. Ἀσένιο κεφάλι αὐτόθι. Ἀνθρωπος ἀσένιο Παξ.

ἀσεντόνιαστος ἐπίθ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σεντονιστός < σεντονιάζω.

Ὁ μὴ περιβεβλημένος μὲ σινδόνα, ἐπὶ κλινωσκεπασμάτων: Ἀσεντόνιαστη κουβέρτα. Ἀσεντόνιαστο πάπλωμα. Συνών. ἀκαπλάντιστος 1.

ἀσερβίριστος ἐπίθ. σύννηθ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. σερβριστός < σερβίρω.

Ὁ μήπω διανεμηθεὶς ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἐπὶ φαγητῶν: Σούππα ἀσερβίριστη. Τὸ φαεῖ εἶναι ἀσερβίριστο ἀκόμα. Συνών. ἀκένωτος.

ἀσεργιάνιστος ἐπίθ. πολλαχ. ἀσειργιάνιστος πολλαχ. ἀσειργιάνιστους Μακεδ. (Βογατσ. κ.ά.) ἀσειργιάνιστους Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σεργιανιστός < σεργιανίζω.

1) Παθ. ἐκεῖνος τὸν ὅποιον δὲν περιῆλθέ τις πρὸς θέαν ἢ εὐχαρίστησιν ἔνθ' ἄν.: Πῆγα 'ς τὴν Πόλι καὶ δὲν ἄφησα μέρος γιὰ μέρος ἀσεργιάνιστο ἑνιαχ. Τό 'χου ἀσειργιάνιστον τοῦ χουράφ' (δὲν τὸ ἐτριγύρισα διὰ νὰ ἴδω ἂν ἔχη πάθει ζημίαν ἀπὸ ζῶα) Αἰτωλ. β) Ὁ διελθὼν χωρὶς περίπατον Πελοπν. (Μάν.): Ἀσειργιάνιστη πῆγε ἡ μέρα μου σήμερα. 2) Ἐνεργ. ἐκεῖνος ὅστις δὲν περιῆλθέ τι Πελοπν. (Κορινθ. Μάν.) κ.ά.: Πρώτη φορὰ πῆγε ἡ μάνα του 'ς τὴν Ἀθήνα καὶ τὴν ἄφησε ἀσειργιάνιστη Κορινθ.

ἀσεφτος ἐπίθ. Πελοπν. (Ὀλυμπ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σεφτός < σέφω.

Ὁ μὴ διαπεποτισμένος δι' ὕδατος καὶ κατ' ἀκολουθίαν ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ὀργωθῇ, ἐπὶ ἀγρῶν: Ἀσεφτο χωράφι.

ἀσήκαστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀσάκαστος Κάρπ. Κρήτ.

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀσήκαστος. Τὸ ἀσάκαστος Δωρ. τύπ. παρὰ τὸ σακάζω, δι' ὃ ἰδ. σηκάζω.

1) Ὁ μὴ ἀπογαλακτισθεὶς, ἐπὶ ἀμνῶν, ἐριφίων (κυρίως ὁ μὴ ἐγκλεισθεὶς εἰς μάνδραν, ὅπως ἀποχωρισθῇ τῆς μητρός του καὶ παύσῃ νὰ θηλάζῃ) Κρήτ. Συνών. ἀποκο-

ψιάρης. 2) Ὁ γαλακτοφόρος, ἐπὶ αἰγός, προβατίνας Κάρπ. Συνών. ἔγγαλος.

ἀσηκωσιὰ ἡ, ἑνιαχ. ἀσ'κωσὰ Σκῦρ. ἀδ'κουνδὰ Ἰμβρ.

Ἡ ἀδυναμία νὰ ἐγείρεται τῆς ἀπὸ τὴν θέσιν του ἔνθ' ἄν.: Ἀσ'κωσὰ νὰ κάμης! (ἀρὰ) Σκῦρ. Κάτσι, π' νὰ 'χ'ς ἀδ'κουνδὰ! (ἀρὰ) Ἰμβρ.

ἀσήκωτα ἐπίρρ. ΑΤανάγρ. Ἀγγελ. ἐξολοθρ. 259 ΙΠολέμ. Κειμήλ. 115.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσήκωτος.

Εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ σηκωθῇ, βαρέως ἔνθ' ἄν.: Μιὰ ἀπὸ τίς μαρτυρικὲς ἐλληνοπούλλες τῆς Ἀνατολικῆς Ρωμυλίας μας, ὅπου ἐπάτησε ἀσήκωτα τὸ πόδι τοῦ Βουλγάρου, ὑπέστη καὶ αὐτὴ τὴν θλιβεράν τύχην τῶν περισσοτέρων συντρόφων τῆς ΑΤανάγρ. ἔνθ' ἄν. || Ποίημ.

Κι ὅσο ἀδειάζει καὶ ἀπομένει | μέσ' 'ς τὰ στήθη μου ἀδειανή, τόσο ἀσήκωτα βαραίνει, | τόσο ἀγιάτρευτα πονεῖ ΙΠολέμ. ἔνθ' ἄν.

ἀσήκωτος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἰν. Τραπ.) ἀσήκωτες Σκῦρ. ἀσήκωτος Εὐβ. (Κονίστρ. κ.ά.) ἀσήκωτους βόρ. ἰδιώμ. ἀσήκωτους Ἡπ. (Ζαγόρ.) ἀδούκωτους Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) Μακεδ. ἀσ'κωτος Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ.) ἀνασήκωτος Μεγίστ. ἀνασήκωτους Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀσήκωτος Πελοπν. (Παππούλ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. σηκωτός < σηκώνω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Α) Κυριολ. 1) Ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἀρθῇ εὐκόλως, πολὺ βαρὺς κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἰν. Σάντ. Τραπ.): Ἀσήκωτο κοφίνι - πανέρι - τσουβάλι. Τὸ παιδί πάχυνε πολὺ κ' ἔγινε ἀσήκωτο κοιν. Ἐγ'νε ἀσήκωτο γομάρι Σκῦρ. Ἀσήκωτον σακκὶ βόρ. ἰδιώμ. || Ἀσμ.

Ἐβάλαν τὸ εἰς τοὺς νόμους τοῦ ἀσήκωτον μολύβιν Κύπρ. — Ποίημ.

Σὰν τὸ μολύβι ἀσήκωτα τὰ διὰ μου χέρια ἀπόγε ΙΠολέμ. Βασιλ. ἀνήλιαγ. 7. 2) Ὁ μὴ ἀρθεὶς ὑπὸ τινος κοιν.: Τὰ στρώματα εἶναι ἀσήκωτα. Τὸ τραπέζι εἶναι ἀσήκωτο κοιν. Τὴν ἔχω ἀσήκωτη τὴ σταφίδα ἀπὸ τ' ἀλώνι Πελοπν. (Παππούλ.) Πβ. ἀμέθαρτος 1. β) Ὁ μὴ ἀρθεὶς πρὸς ἐνταφιασμόν, ἀκήδευτος, ἀταφος Ἡπ. (Ζαγόρ.) Πελοπν. (Κορινθ. Λακων.) Πόντ. (Κερασ.) — Λεξ. Πρω. Δημητρ.: Ὁ θάνατος ἀσήκωτος ἔν' (θάνατος=νεκρός) Κερασ. Ἀσήκωτη ἔχουνε ἀκόμη τὴ γραιὰ Λακων. 3) Ὁ μὴ ἐγερθεὶς αὐτὸς ἢ ὑπ' ἄλλου ἐκ τῆς κλίνης, ἀνέγερτος σύννηθ. καὶ Πόντ. (Τραπ.): Ἦταν ἀκόμη ἀσήκωτος διὰ πῆγα 'ς τὸ σπῖτι του σύννηθ. Μὴν ἀφίνης τὸ κωπέλλι ἀσήκωτο τέθοια ὦρα Κρήτ. Ἀσ'κωτον ἀφήκεν τὸ μωρόν ἀπὸ τὸ κρεβάτιν Τραπ. β) Ὁ μὴ ἐγειρόμενος ἢ ἐγερθεὶς ἐκ τῆς κλίνης ἐνεκα νόσου, κλινήρης, κατάκοιτος πολλαχ.: Εἶναι ἀσήκωτος ἀκόμα πολλαχ. Ἐχ' δέκα μέρις ἀδούκωτους Ἡπ. (Ζαγόρ.) γ) Ὁ ἐξ οὗ δὲν δύναται τις νὰ ἐγερθῇ Πόντ. (Κερασ. Τραπ.): Ἀσήκωτον κρεβάτιν ἔπρεσεν Κερασ. || Ἀσμ.

Ἐμπα καί, μάνα, στρώσ' με θανατικὸν κρεβάτιν, θανατικὸν καὶ ἀσήκωτον, σηκωμονὴν ντὸ 'κ' ἔδει

Κερασ. Τραπ. δ) Ὁ μὴ ἐγερθεὶς ἵνα μεταβῇ εἰς τὴν κλινὴν του, ὁ μὴ κατακλιθεὶς Κύθηρ.: Ἀσήκωτο εἶν' ἀκόμα τὸ παιδί σου. 4) Οὐς, ἡ θέσις ἢ ἡ κατάστασις ἐξ ἧς δὲν δύναται τις νὰ ἐγερθῇ, μάλιστα ἐπὶ ἀρῶν Θήρ. Κρήτ. Κύθηρ. Πόντ. (Σάντ.) Σκῦρ. κ.ά.: Σήκω ἀποτὰ καὶ μὴν ἔκαττες 'ς τὸν ἀσήκωτο Κρήτ. Τὸν ἀσήκωτο νὰ 'χης! (ἀρὰ) Θήρ. Κάτσι τὸν ἀσήκωτο! (ἀρὰ) Κύθηρ. Πέσε π' νὰ κάμ'ς τ' ἀσήκωτο! (ἀρὰ) Σκῦρ. Σ' σὸν ἀσ'κωτον ἐρροῦξεν (ἔπεσε

ἄρρωστος καὶ δὲν ἐσηκώθη πλέον) Σάντ. β) Ὁ θάνατος Πόντ. (Κερασ.)

Β) Μεταφ. 1) Πάρα πολὺς, ἄφθονος ΓΒλαχογιάνν. Τὰ παληκάρ. 36: Ἐχει τὸ μοναστήρι ἀσήμι καὶ χρυσάφι ἀσήκωτο. 2) Βαρύτιμος, πολυτελής, ἀκριβὸς Δαρδαν. Θήρ. Κωνπλ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) Σῦρ.: Φόρεμα ἀσήκωτο Δαρδαν. Ἀσήκωτα πράγματα Σῦρ. Ἀσήκουτου χουράφ' Αἰτωλ. 3) Ἐκεῖνος ὃν δὲν δύναται τις νὰ ὑποφέρει, ἀφόρητος, ἐπαχθὴς Δαρδαν. Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) Λυκ. (Λιβύσσ.) Μεγίστ. Μῆλ. Σκῦρ. κ.ά.: Μητρυνὶ ἀσήκωτη Δαρδαν. Δὲν ὑποφέρεται πρᾶ, ἔγινε ἀσήκωτες Σκῦρ. Εἶσι πάντα ἀσήκουτους, καημένι! Ζαγόρ. 4) Ὁ μὴ συγκαταβατικός, ὁ μὴ ἀνεχόμενος ἀστεϊσμούς κττ. Πελοπν. (Λακων.): Ὁ δεῖνα εἶναι ἀσήκωτος. 5) Ὁ ἔχων πολλὰς ἀξιώσεις, ἀπαιτητικὸς Σύμ.: Γαμ- πρὸς ἀσήκωτος.

ἀσημάγκιστρο τό, ἀμάρτ. ἀσημάντιστρον Μεγίστ. Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσήμι καὶ ἀγκίστρι.

Ἀργυροῦν ἄγκιστρον: Παροιμ. φρ. Μὲ τ' ἀσημάντιστρον τὰ πιασεν τὰ ψάρια (διὰ χρημάτων τὰ ἡγόρασε).

ἀσημάδευτα ἐπίθ. Πελοπν. (Μάν.) Πόντ. (Τραπ.) κ.ά. — Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσημάδευτος.

Χωρὶς νὰ σημαδευθῇ, ἄνευ σκοπεύσεως ἐνθ' ἄν.: Ἀσημάδευτα ἔσυρα ἀπάν' ἔς σὸ πουλλὴν Τραπ. Ἀσημάδευτα τοῦ ἔδωσα μία καὶ τὸν πέτυχα Μάν. Ἐβάρεσα τὸ λαγὸ ἀσημάδευτα Λεξ. Πρω.

ἀσημάδευτος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Ὁφ. Τραπ.) ἀσουμάδευτος Μεγίστ. Πόντ. (Σάντ. Χαλδ. κ.ά.) ἀσμάδιφτους βόρ. ἰδιώμ. ἀσμάδιφτους πολλαχ. βορ. ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. σημάδευτος < σημάδευω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Δουκ.

1) Ὁ μὴ σεσημασμένος, ὁ μὴ φέρων σημεῖον πρὸς διάκρισιν, ἀσημεῖωτος ἐνθ' ἄν.: Ἀσημάδευτο κατοίκι-πρόβατο κττ. κοιν. Ἀσημάδευτον ἱωμῖν Κερασ. Ἀσημάδευτον εἶχα τὸ μάθεμαν μ' καὶ κ' ἔξερα ποῖον νὰ δεβάξω αὐτόθι. Συνών. ἄβουλλος, ἀσημάδιαστος, ἀσήμαδος 1. β) Ὁ μὴ ἔχων σωματικὸν ἐλάττωμα, ἀρτιμελής πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κερασ.) Συνών. ἀσημάδιαστος, ἀσημεῖωτος 2.

2) Ὁ μὴ σκοπευθεὶς, ἀσκόπευτος κοιν. 3) Ὁ μὴ ἀρραβωνισθεὶς Πόντ. (Κερασ. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Ἀσουμάδευτον κορίτζ' Χαλδ.

ἀσημάδιαστος ἐπίθ. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σημάδιαστος < σημάδιάζω.

Ἀσημάδευτος 1 καὶ 1 β, ἃ ἰδ.

ἀσημαδολόγητος ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σημαδολογητός < σημαδολογῶ.

Ἐκεῖνος παρὰ τοῦ ὁποίου δὲν ἐλήφθη ὑπὸ τοῦ ἀγροφύλακος σημεῖόν τι ἢ ἐνέχυρον μέχρι πληρωμῆς ἀποζημιώσεως διὰ γενομένην ὑπ' αὐτοῦ ζημίαν.

ἀσήμαδος ἐπίθ. Εὐβ. (Μετόχ.) Ἡπ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Κλουτσηνοχ. Λακων. Μαζαίικ. Τρίκκ.) κ.ά. — Λεξ. Αἰν. Πρω. Δημητρ. ἀσήμαδους Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. σημάδι.

1) Ἀσημάδευτος 1, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Ἀσήμαδη γίδα Ἡπ. Ἀσήμαδο πρόβατο Λακων. Κόττα ἀσήμαδη (ἢ πάλλευκος ἢ παμμέλαινα) ἄγν. τόπ. 2) Ὁ μὴ καταλείπων ἴχνος τι τῆς ἐξαφανίσεώς του Εὐβ. (Μετόχ.) Ἡπ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Κλουτσηνοχ. Λακων. Μαζαίικ. Τρίκκ.) κ.ά. — Λεξ. Δη-

μητρ.: Πῆγε ἀσήμαδος (ἐπνίγη χωρὶς ν' ἀφήσῃ ἴχνος) Λακων. Ἀσήμαδος γίνητθε Κλουτσηνοχ. Τρίκκ. Ἀφαντος κὶ ἀσήμαδος νὰ γένης! (ἀρά) ἄγν. τόπ. Ἡ νεράιδα... ἐπέταξε τὸ χτένι... καὶ ἔγιν' ἀσήμαδη (ἐκ παραδ.) Τρίκκ. Συνών. ἀσήμαντος 2.

***ἀσημαιωτος** ἐπίθ. ἀσάμωτος Κρήτ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σημαιωτός < *σημαιώνω, παρ' ὁ καὶ σαμώνω.

Ὁ μὴ φέρων διακριτικὸν σημεῖον, ἐπὶ αἰγοπροβάτων: Ἀσάμωτο πρόβατο. Συνών. ἄσημος.

ἀσημαντος ἐπίθ. λόγ. σύνηθ. καὶ δημῶδ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀσήμαντος.

1) Ὁ ἀνάξιος λόγου, ὁ μηδαμινὸς λόγ. σύνηθ.: Ἀσήμαντη ζημιά. Ἀσήμαντο κέρδος λόγ. σύνηθ. || Ποίημ.

Κ' εἶμαι μὴ στάλα ἔς τὸν ὠκεανό,

κ' εἶμαι ἔς τὸν κάμπο ἀσήμαντο χορτάρι

ΚΠαλαμ. Ὑμν. Ἀθην. 78. 2) Ἀσήμαδος 2, ὁ ἰδ., Πελοπν. (Ἀρκαδ.): Ἀφαντος κὶ ἀσημαντος νὰ γένης! (ἀρά). Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Νόνν. Διονυσ. 5,232 «θηρὸς ἀσημάντοιο κύων μαντεύεται ὁσμήν».

ἀσημάσματα τά, Κρήτ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.) κ.ά. — ΚΠαλαμ. Πολιτ. μοναξ. 43 ἀσημοάσματα Μακεδ. (Φλόρ.) σημάσματα Μακεδ. (Καταφύγ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσήμι καὶ ἄσματα, δι' ὁ ἰδ. ἄσμα. Ἡ λ. καὶ ἐν τῷ ποιήματι τοῦ Δασκαλογιάννη (18^{ου} αἰῶνος) στ. 528.

Ἀργυρᾶ ὄπλα ἢ ἐπάργυρα ἢ δι' ἀργύρου πεποικιλμένα ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Τ' ἀσημοάσματά του | δὲν κάνουν γιὰ φωτιά,

δὲν κάνουν γιὰ καμπάνες, | γιὰ τὴν Ἀγιά Σοφιά

Φλόρ. — Ποίημ.

Λακκιώτικα ἀσημοάσματα, πρωτάκουστα βροντήστε

ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν.

ἀσημαρματωμένος ἐπίθ. Ἡπ. Κρήτ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.) — Λεξ. Δημητρ.

Μετοχ. τοῦ ἀμαρτ. ρ. ἀσημαρματώνομαι, ὁ ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσημάσματα.

1) Ὁ ὥπλισμένος μὲ ἀσημάσματα ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ. Ἀγὸ παλληκάρια ὁμορφα ἀσημαρματωμένα εἰς τοῦ Τοανάκι τὴν αὐλὴ εἶναι ξεπεξεμένα Κρήτ.

Γιὰ ἰδὲ βοσκοὶ τὰ βόσκουνε ἀσημαρματωμένοι

αὐτόθι. 2) Ὁ ἔχων ἀργυρᾶ ἑξαεργάματα Πελοπν. (Λακων. Μάν.) Λεξ. Δημητρ.: Ἀσημαρματωμένο ἄλογο Λεξ. Δημητρ. || Ἄσμ.

Καράβι μου τρικάρτο κὶ ἀσημαρματωμένο,

ποῦ ἔχεις παννὶὰ μεταξωτὰ κ' ἔχεις κουπιὰ ἀσημένια (ἐκ μοιρολ.)

ἀσημαστράγαλο τό, ἀμάρτ. ἀσημοστράγαλο Λευκ. Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσήμι καὶ ἀστράγαλι, παρ' ὁ καὶ στραγάλι.

Ἀσημαστράγαλος, ὁ ἰδ.: Ἄσμ.

Κόρη-ν- ἔπλενε κ' ἐλειανοτραγουδοῦσε...

καὶ τσ' ἐφύσησε μαῖστρο τρεμουντάνα...

καὶ τσ' ἐφάνηκε τ' ἀσημοστράγαλό τη.

ἀσημαστράγαλος ὁ, ἀμάρτ. ἀσημαστράγαλους Θράκ. (Αἰν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσήμι καὶ ἀστράγαλος.

Ἀργυροῦς ἀστράγαλος καὶ κατὰ συνεκδ. ἀργυροῦν σφυρόν. Συνών. ἀσημαστράγαλο.

